

LAURA KNEIDL

VERLIES

ROMAN

ME. NIET.

Ze is bang voor de liefde.
Maar ze is nog banger om hem te verliezen

Laura Kneidl

Verlies me. Niet.

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Ik staarde naar de bekraste deur met de afgebladderde lak en had niet echt zin om de sleutel om te draaien. Hoe was ik hier beland? Slechts een paar uur geleden was ik gelukkiger geweest dan ooit tevoren, en nu stond ik hier. Alleen. Vertwijfeld. Kapot. In de afgetrapte gang van een motel, waar het stucwerk van de muren brokkelde. Ergens verderop begon een hond te janken, waarop antwoord kwam in de vorm van een tv die harder werd gezet, tot ik de blikken stemmen zo goed kon verstaan dat het was alsof ik ernaast zat.

Fijne kerst, Sage.

Er welden weer tranen op in mijn ogen, maar ik dwong mezelf ze weg te knippen. Ik wilde niet weer huilen. Het was sowieso al bijna een wonder dat er nog vocht in me zat. Ik had op de weg van Branson naar Melview meermaals langs de kant van de weg moeten stoppen, omdat de tranen mijn zicht vertroebelden en mijn gesnik me alle controle over het stuur benam. En elke keer als ik stilstond, overwoog ik om te draaien en terug te rijden naar Luca en hem om vergeving te smeken. Maar Luca's ijzige blik en zijn laatste woorden hadden zich als zuur in mijn geheugen en in mijn hart gebrand. *Rot op!*

Hij wilde me niet meer zien. Nooit meer. Ik wilde graag geloven dat hij alleen maar uit gekrenkte trots zo tegen me had gesproken. Maar in werkelijkheid was hij vermoedelijk

blij dat hij van me af was, nadat ik zo overduidelijk tegen hem had gelogen. Misschien hing hij al rond in een van die vreselijke clubs van hem om definitief af te rekenen met onze tijd samen.

Bij het idee dat zijn handen precies op dit moment misschien wel over het lichaam van een andere vrouw dwaalden, werd ik op slag misselijk. Het gevoel te moeten kotsen was zo overweldigend, dat ik snel de sleutel in het slot omdraaide, om desnoods in moordtempo naar de badkamer te kunnen rennen.

De stank van oude rook en Chinees eten kwam me tegemoet. Geweldig. Ik probeerde enkel door mijn mond te ademen. De gordijnen in de kamer zaten nog dicht en ik voelde op de tast of ik op de muur een lichtknopje kon vinden. Het behang was ruw en plakkerig onder mijn vingertoppen. Daar was het knopje. De lamp aan het plafond kwam flikkerend tot leven en gunde me een blik op een spartaans ingerichte kamer, die nauwelijks meer ruimte bood dan mijn Volkswagenbus. Tegenover het bed, waarop een dunne spreid in kotskleur lag, stond een ladekastje dat de indruk wekte elk moment door zijn hoeven te kunnen zakken onder het gewicht van een oude tv, met nog zo'n kast erachter. Op het tapijt ontwaarde ik kleine bruine korrels die verdacht veel op muizenkeutels leken.

Het was afgrijselijk, en ik kon de tranen die al de hele tijd in mijn ogen brandden niet meer tegenhouden. Snikkend maakten ze zich van me los, terwijl ik door de kamer wankelde. Toen ik vijf maanden geleden in Melview was aangekomen, zonder een dak boven mijn hoofd en met een lege bankrekening, had dat ongelooflijk bevrijdend en goed gevoeld. Voor me lag – zo leek het toen – een blanco vel papier met de kans mijn toekomst naar eigen wens en smaak in te vullen.

Vandaag stond ik weer voor het niets, maar dit keer voelde het niet zo fijn als een blanco vel papier maar juist eenzaam en bedrukkend.

Ik liet de deur achter me dichtvallen en schoof de grendel met het hangslot eraan dicht. Als iemand het waagde deze kamer binnen te dringen, zou dat slot hem of haar daar overigens niet van weerhouden. Niet bij deze dunne kartonnen muurtjes, die je waarschijnlijk met een beetje moeite zo kon intrappen. Maar ik was te zeer van slag om me serieus zorgen te maken over die griezels die aan de receptie van het motel zat. En Alan zou me hier niet vinden – dat was het belangrijkste. Ik had contant betaald en een schuilnaam opgegeven. En dit was niet het soort plek waar vragen werden gesteld.

Ik gooide mijn rugzak achteloos op de grond, strompelde naar het bed en liet me op de doorgezakte matras vallen. Ondanks mijn smalle lichaamsbouw kraakten de veren luid onder mijn gewicht toen ik onder het dekbed kroop en me tot een bal oprolde. Ik negeerde de mufte lucht die van het beddengoed kwam en verwelkomde de duisternis die zich over me heen drapeerde en de buitenwereld liet verdwijnen. Mijn gevoelens daarentegen lieten zich niet zo makkelijk buitensluiten.

Vermoedelijk had ik me zorgen moeten maken om Alan, en dat hij zijn dreigement – dat hij me met geweld terug naar Maine zou slepen – in daden zou kunnen omzetten. Maar het enige waaraan ik kon denken, was Luca en de kou in zijn ogen toen ik hem voor de voeten had geworpen dat ik met walging op onze enige gezamenlijke nacht terugkeek. Waarom had ik dat verzonnen? Hoe kon ik Luca in vredesnaam in de waan laten dat ik spijt had van onze tijd samen?

Er ontsnapte een snik aan mijn keel. Ik perste snel mijn lippen op elkaar om de kreungeluidjes te onderdrukken die op-

borrelden. Tevergeefs. De tranen waren niet meer te stoppen. Ik begon over mijn hele lichaam te trillen en huilde tot mijn neus helemaal verstopt was. Mijn buik deed pijn en ik hapte naar lucht. Onder het dekbed was het warm en benauwd, en de geluiden die ik voortbracht, klonken ongebruikelijk hard. Zo hard zelfs, dat ik het zoemen van mijn telefoon, die ergens in mijn rugzak zat, bijna niet had gehoord.

Snel sloeg ik het dekbed terug en strekte mijn hand uit naar de rand van het bed om bij een van de schouderriemen van mijn rugzak te komen. Ik kreeg het ding te pakken en trok het naar me toe. Met ogen vol tranen haalde ik mijn mobiele telefoon tevoorschijn, die precies op dat moment weer zweeg. Mijn hart bonkte wild en ik hoopte met hart en ziel dat het Luca was die geprobeerd had me te bereiken, om de zaak tussen ons recht te zetten. Maar het was niet Luca's naam die op het scherm stond – het was April.

Ik trok het dekbed weer over mijn hoofd, met de telefoon nog in mijn hand. Het felle licht van het scherm verblindde me. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en voordat ik goed en wel doorhad wat ik deed, opende ik de lijst met contacten en scrolde naar Luca's naam. Trillend bleef mijn duim boven het groene belsymbooltje zweven. Slechts één beweging scheidde mij van hem, een enkele tik. Maar wat moest ik tegen hem zeggen? En vooral: zou hij bereid zijn te luisteren? Vermoedelijk niet, en na alles wat ik hem naar zijn hoofd had geslingerd, kon ik hem dat niet eens kwalijk nemen.

Voor ik een beslissing kon nemen, begon mijn telefoon opnieuw te rinkelen. Weer April, die me probeerde te bereiken.

Ik was nog niet zover dat ik haar vragen en misschien ook wel haar verwijten aan kon horen – nu was immers precies dat gebeurd waarvoor ze me had gewaarschuwd. Tussen mij

en Luca had het gewoon niet goed uitgepakt, en nu werd zij gedwongen een kant te kiezen. Ik liet mijn telefoon naast me op de matras vallen, alsof ik me eraan had verbrand, en begroef mijn gezicht in mijn handen. Het idee dat ik niet alleen Luca maar misschien ook wel April kwijt was, was gewoon te veel.

Ik heb geen idee hoelang ik huilend onder de dekens lag en hoe vaak mijn telefoon overging, maar uiteindelijk zakte ik weg in een onrustige slaap, waaruit ik voor mijn gevoel elke vijf minuten wakker schrok om een paar seconden later alweer door mijn nachtmerries te worden ingehaald – totdat het zoemen van mijn telefoon me definitief terug naar de werkelijkheid haalde. Zonder te kijken, tastte ik of ik hem kon vinden, met betraande ogen en aan elkaar geplakte wimpers.

Luca.

Nog nooit hadden vier letters zo'n uitwerking op me gehad. Ik schoot omhoog en knipperde paniekerig de slaap uit mijn ogen, klaar om op te nemen, tot ik nog eens goed keek en alle hoop in mij stierf. Als een aangeschoten vogel viel die uit de hemel en stortte neer voor mijn voeten.

Nora.

Hoe kon hij het wagen me weer te bellen? Wist hij niet hoeveel schade hij al had aangericht? Was dat niet genoeg? Of kon hij zelf pas gelukkig zijn als hij mij van mijn levenswil had beroofd? Eigenlijk had ik niet moeten opnemen en het nummer moeten blokkeren. Maar aangezien hij van Luca afwist en zijn adres kende, kon ik hem niet negeren. Ik begon over mijn hele lichaam te trillen en hoewel mijn instinct zich nog probeerde te weren, ging ik met mijn duim over het scherm.

‘Wat moet je?’ siste ik.

Het was een seconde lang stil. ‘Ik... Ik wilde je een fijne

kerst wensen,' stotterde Nora onzeker.

Ik was zo verrast haar stem te horen, dat ik een moment lang niets terug wist te zeggen. Ik was er zo heilig van overtuigd geweest dat het Alan was, die mij vanaf haar telefoon belde, dat ik er niet op had gerekend dat het ook gewoon echt mijn zusje kon zijn.

'Sorry,' hakkelde ik. 'Jij ook een fijne kerst. Ik ben net wakker.'

'O, natuurlijk. Sorry, ik vergeet altijd het tijdsverschil.' Het klonk niet echt gemeend. 'Ik verveelde me. Ik ben aan het wachten tot mam en pap opstaan, zodat ik ze mijn cadeautjes kan geven.'

Mam en pap. Pap. Pap. *Pap*. De koude rillingen liepen me over de rug en mijn angst voor Alan, die door mijn verdriet over de breuk met Luca was verdrongen, keerde in volle omvang terug. Had ik Nora echt goed verstaan?

'Alan en mam slapen nog?'

'Ja.' Ze snoof ongeduldig. 'Dat zei ik toch?'

'Natuurlijk.' Ik lachte nerveus en wreef over mijn voorhoofd. Alan was helemaal niet op weg naar mij. Alle spanning en zorgen gleden in een keer van me af. Tegelijkertijd merkte ik hoe achter mijn slapen een zeurende hoofdpijn begon te bonken. 'Zijn mijn cadeautjes op tijd aangekomen?' vroeg ik Nora snel om haar af te leiden, zodat ze niets van mijn opluchting zou merken.

'Ja, die liggen onder de boom.'

'Perfect. Ik was al bang dat ik ze niet op tijd verstuurd had.'

Ik had ze pas aan het begin van de week naar de post gebracht – natuurlijk zonder afzender achterop. Voor Nora had ik een notitieboekje met kiwivogels erop gekocht. Mam had ik een nieuwe ketting gestuurd, en om geen achterdocht

te wekken, had ik ook voor Alan iets gekocht – goedkope aftershave.

‘Ik vind het echt jammer dat je niet hier bent,’ zei Nora.

‘Ik ook,’ antwoordde ik snel en ik stelde verbaasd vast dat het niet eens gelogen was. Als ik naar Maine was afgereisd, in plaats van Luca naar Brinson te begeleiden, dan waren we nu misschien nog wel bij elkaar. Dan had ik Alan weliswaar een paar dagen lang moeten verdragen, maar vervolgens had ik weer naar mijn nieuwe leven kunnen terugkeren.

Nee, dat had je niet. Opnieuw Alans aanrakingen moeten verdragen, nu ik wist hoe zorgeloos het leven ook kon zijn, zou me kapot hebben gemaakt. En het zou niet eerlijk zijn geweest tegenover Luca. Die had iets beters verdiend, een vrouw die minder ballast met zich meesleurde en volkomen eerlijk tegen hem kon zijn. Zolang Alan nog bestond en hij Nora had om mij mee af te persen, was het alsof er een ongewenste derde in onze relatie zat, van wie Luca niets afwist en over wie ik hem ook niets kon vertellen. En elke dag dat ik niets zei, diste ik weer een nieuwe leugen op.

‘Ik moet ophangen,’ zei Nora opeens. ‘Mam en pap zijn wakker. Ze bellen je straks vast nog wel. Groeten aan Luca van mij.’ Ze hing op voordat ik afscheid kon nemen of de situatie met Luca kon uitleggen.

Aangeslagen en nog steeds licht verbijsterd door het woord ‘pap’, staarde ik naar het scherm van mijn telefoon, dat me zei dat ik drie minuten en twintig seconden met Nora had gebeld. Ik keek ernaar totdat het licht doofde en het scherm uiteindelijk zwart werd. Een deel van mij besepte dat ik opluchting zou moeten voelen. Opluchting dat Alan niet op weg hierheen was. Maar een ander deel van me was woedend. Woedend op Alan. Woedend op de situatie. Maar vooral woedend op

mezelf. Hoe had ik in vredesnaam zo dom kunnen zijn om te geloven dat hij daadwerkelijk naar Brinson zou komen om mij daar weg te halen? Hij had gebluft. Natuurlijk. Waarom was ik daar niet eerder opgekomen?

Hij zou mam en Nora nooit tijdens de feestdagen alleen laten. In al die jaren waarin hij op mij had neergekeken, mij had gedomineerd, was hij niet één keer uit zijn rol gevallen, had altijd de controle behouden. Hij was zich altijd tot in detail bewust geweest van zijn handelingen en had alles op alles gezet om ons geheim ook geheim te houden. Zijn biologische dochter alleen laten om halsoverkop zijn volwassen stiefdochter te bezoeken, had de verkeerde indruk kunnen wekken. Iets wat ik onmiddellijk had moeten beseffen, maar mijn angst voor hem had me verblind.

Mijn vingers kromden zich om mijn telefoon. Ik had het ding het liefst tegen de muur gekwakt, maar het was op dit moment de enige verbinding die ik nog met Luca had. Ik veegde over het scherm en wilde weer mijn contactenlijstje openen, toen ik het rode symbool boven het groene telefoontje zag. Zeventien gemiste telefoontjes, tot diep in de nacht. De meeste waren afkomstig van April, en ook Megan had het een paar keer geprobeerd. Ik had meerdere sms'jes dat mijn voicemail was ingesproken.

Ik drukte op de sneltoets om de berichten af te luisteren.

‘Hé, Sage,’ begroette Aprils stem me. ‘Bel me.’

Er klonk een piep en er werd een berichtje afgespeeld dat maar een paar minuten later was ingesproken.

‘Blijkbaar is Luca niet de enige die niet met me wil praten. Ik heb geen idee wat er tussen jullie is voorgevallen. Ik zou het zo graag willen begrijpen. Wat is er gebeurd? Bel me. Alsjeblieft.’

Piep.

Volgende bericht.

‘Hoi, ik ben het weer. April. Ik heb net bij ons thuis gebeld, en of je negeert mijn telefoontjes, of je bent al weg. Ik kan niet geloven dat Luca je eruit heeft gegooid. Als je al verhuisd bent, hoop ik toch echt dat je niet weer in die bus van je slaapt. Het is veel te koud. Aaron is tijdens de feestdagen gewoon in Melview, maar zijn huisgenoot niet. Als je een kamer nodig hebt, bel hem dan even. Ik heb je zijn nummer al eens gegeven, toch? Zo niet, geef dan een gil. Nee, wacht, geef sowieso een gil, ook als je zijn nummer al hebt.’

Piep.

‘Als je niet met me wilt praten, begrijp ik dat. Maar laat me tenminste weten dat het goed met je gaat. Ik maak me zorgen.’

De vertwijfeling in Aprils stem werd met elk telefoontje groter en ik had er spijt van dat ik niet een keer had opgenomen. Zij had me niets misdaan en verdiende het niet dat ik haar buikpijn bezorgde.

Piep.

Ik stond net op het punt op te hangen zodat ik April kon gaan bellen, toen de diepe klank van een mannenstem me naar adem deed happen.

‘Hé, Sage.’

Luca.

Ongewild schoten de tranen me in de ogen. Ik had er niet op gerekend zijn stem te horen. Ik hield mijn adem in om geen woord te missen.

‘Ik hoop dat je goed in Melview bent aangekomen. April heeft niets van je gehoord, en Megan zei dat je ook niet reageert op haar telefoontjes. Die twee maken zich zorgen om je, dus meld je alsjeblieft bij hen.’

Die twee maken zich zorgen om je. Megan en April. Hij

niet. Ik wist dat het een egoïstische gedachte was, maar ik wilde dat hij zich net zo zorgen om mij maakte. Ik wilde niet dat ik hem niets meer kon schelen.

Tegen beter weten in speelde ik het bericht nog een keer af, en toen nog een keer en nog een keer, alleen maar om Luca's stem te horen. Mijn hart kromp ineen. Ik miste hem nu al. Uitgeput liet ik me tegen het hoofdeind van het bed zakken en speelde zijn voicemail voor de vijfde keer af. Pas toen het 'Hé, Sage' zich weer herhaalde, wist ik mezelf ertoe te brengen op te hangen.

Eigenlijk had ik April willen bellen, aangezien zij zelfs Luca had weten te dwingen mij te bellen, maar bijna als vanzelf ging mijn duim naar Megans naam. Oude gewoonten slijten blijkbaar niet.

Ze nam onmiddellijk op.

'Sage!' riep ze zo hard dat het bijna pijn deed aan mijn oren. 'Waar hang jij in vredesnaam uit? Gaat het wel goed met je? Zeg me alsjeblieft dat je niet met gebroken botten ergens in een ziekenhuis ligt. Moet ik naar Nevada komen?' In haar stem was zowel woede als bezorgdheid te horen.

'Nee, je hoeft niet hierheen te komen. Het gaat goed,' verzekerde ik haar snel, ook al zou ik enorm blij zijn om haar te zien. 'Het spijt me dat ik me niet eerder heb gemeld, maar ik had wat tijd voor mezelf nodig.'

'Een berichtje was genoeg geweest, hè.'

Ik zuchtte. 'Je hebt gelijk. Dat was egoïstisch van me.'

'Nou en of!' Ze sloeg zelden zo'n serieuze toon aan en mijn slechte geweten groeide onder het verwijt dat in haar woorden doorklonk.

'Het spijt me,' herhaalde ik, en het bleef een paar seconden lang stil.

‘Waar ben je?’ vroeg Megan uiteindelijk.

‘In een hotel in Melview. Hij wilde dat ik meteen verhuisde.’

‘Luca?’

‘Ja.’

‘Klootzak,’ blies Megan als een boze kat. ‘Moet ik langskomen om hem in elkaar te slaan voor je?’

Op elke andere dag had het beeld van Megan die Luca in elkaar kwam slaan me vermoedelijk aan het lachen gemaakt, maar vandaag werd ik er droevig van. Ik slikte moeizaam en kneep mijn ogen dicht.

Rot op. Ik wilde niet over hem praten, en tegelijkertijd kon ik aan niets anders denken. Maar ik was het ook zat om me zo te voelen. Wie had ooit kunnen denken dat liefde lichamelijk zo pijn kon doen?

‘Kunnen we over iets anders dan Luca praten?’

Megan slaakte een diepe zucht. Ik kon haar verlangen om me te helpen bijna voelen. Mij was het na haar relatiebreuken niet anders vergaan. Maar waar zij haar pijn het liefst urenlang van zich af praatte en de hele wereld deelgenoot maakte van haar emoties, wilde ik die dingen liever verdringen en het zelf allemaal oplossen.

‘Als je wilt,’ antwoordde Megan uiteindelijk na een korte aarzeling. ‘Maar één ding moet je me vertellen.’

Ik knikte. Dat was ik haar verschuldigd. ‘Oké.’

Ze ademde diep in. ‘Heeft hij je pijn gedaan? Of je tot iets gedwongen wat je niet wilde? Want als dat zo is, dan –’

‘Nee!’ onderbrak ik haar direct. Ik begreep waar haar vraag vandaan kwam – ze kende mijn angsten immers en mijn aanvankelijke aarzeling ten aanzien van Luca – maar zoiets vreselijks had hij nooit gedaan. ‘Hij... Het heeft daar niets mee te maken.’ Ik probeerde zo overtuigend mogelijk te klinken.

‘Helemaal niet. Luca had niets beter kunnen doen.’

‘Als jij het zegt.’ Ze klinkt sceptisch.

‘Ik heb gewoon nog wat tijd nodig,’ verzekerde ik haar en ik hoopte maar dat ze kon horen hoe oprecht ik dat meende. ‘En laten we het dan nu over iets anders hebben. Hoe verloopt jouw kerst tot nu toe?’

Megan knorde gefrustreerd. ‘Laat ik het zo zeggen: ik zou er op dit moment alles voor overhebben om alleen in een motelkamer te zitten.’

‘Zo erg?’

‘Ja. De hele familie is hier sinds gisteren en ik vraag me nu al af of ik met negentien te oud ben om me te laten adopteren. Vooral mijn oom werkt me vreselijk op de zenuwen. Hij is met zijn vrouw en zijn perfecte stiefdochter gekomen. Die met de perfect geblondeerde haartjes, een perfecte lach en sinds deze zomer heeft ze ook de perfecte plek op Brown University. Alle docenten zijn dol op haar, en ze is natuurlijk ook nog steeds samen met haar allereerste vriendje van de middelbare school, en hoogstwaarschijnlijk doet hij haar op oudejaarsavond een aanzoek.’ Megan maakte een braakgeluid. ‘Melanie hier, Melanie daar. Melanie is zoooo geweldig. Echt, mijn ouders plannen vast al hoe ze haar kunnen kidnappen en haar stiekem met mij kunnen verwisselen. Dan zouden ze eindelijk de dochter hebben die ze zich altijd al gewenst hebben.’

Megans rivaliteit met Melanie was niets nieuws. Sinds ze op haar vijftiende had besloten zich tegen alle conventies af te zetten, een neusring liet zetten hoewel haar ouders het haar verboden hadden, begonnen was haar haar te verven en haar eerste vriendin mee naar huis had genomen, moest ze de vergelijking met Melanie aanhoren.

‘Je overdrijft. Je ouders zouden je nooit inruilen. Ze houden van je.’

Megan kreunde geïrriteerd en ik kon horen dat ze de treden omlaag liep naar haar atelier in het souterrain. ‘Dat weet ik wel. En dat is precies het probleem. Als ze gewoon belachelijk ouderwets waren en mijn keuzes daarom in twijfel zouden trekken, dan was dat gewoon zo. Maar ze maken zich oprecht zorgen om mijn toekomst.’

‘En jij niet?’

‘Nee, waarom zou ik? Zorgen zijn zinloze gevoelens, want ze bewerkstelligen helemaal niets. Of je pakt de koe bij de horens en probeert de boel te veranderen, of je doet het niet en leert ermee leven. Van je zorgen maken is nog nooit iemand beter geworden.’

Sage is nooit echt gelukkig geweest, tot ze Luca leerde kennen. Door hem durft ze te leven, en lief te hebben. Maar dan wordt ze ingehaald door haar verleden en stort haar wereld in. Sage durft Luca niet in vertrouwen te nemen, want hoe kan hij ooit van haar houden als hij de waarheid weet? Ze probeert hem te vergeten, maar dat is nog niet zo makkelijk als hij aan dezelfde universiteit studeert en zijn zus je beste vriendin is. En het wordt alleen maar moeilijker als Luca ook niet zomaar opgeeft...

‘Verlies me. Niet. breekt je hart, maar lijmt het daarna weer zo mooi aan elkaar.’ – Mona Kasten, auteur van de *Again*-serie

Met *Verlies me. Niet.* brengt **Laura Kneidl** het emotionele tweeluik over Sage en Luca tot een spannende ontknopning. De serie heeft veel fans en stond meerdere weken in de top 10 van de Duitse bestsellerlijsten.

Z&K

ISBN 9789020535860 NUR 340/285

9 789020 535860

www.zomerenkeuning.nl